

ALBIN ŠTURM, MOTOR ŠT. 34 (L. ROJ.), 1. MESTO, MURSKA SOBOTA, 1963

S Francem Grudnom, predsednikom OTC Škofljica, sva pred leti obiskala Albina Šturma, junaka ljubeljskih strmin, na njegovem domu. Vsak kotiček sobe krasijo pokali, odlikovanja, priznanja. Med pripovedovanjem naju je popeljal z motorjem in kolesom po ovinkih, klancih in ravninah.

„V svet dirkanja z motorji sva se z Johanom Pintarjem podala v letu 1962. To niso bile take dirke kot jih poznamo danes. Na startu sem se pojavil z najslabšim motorjem, nič ni bil rihtan, bil je od Avto šole. V Vikrčah sva namreč z Johanom v prostem času kot inštruktorja policaje in druge bodoče voznike učila veččin varne vožnje. Kot strugar sem bil zaposlen v Avtohiši na Povšetovi. Z Johanom sva bila člana Avto moto Moste, v Mostah je bil tudi vadbeni poligon.

Pravo dirkanje se je začelo z Javnimi skladišči.

ALBIN ŠTURM

STRAST DO DIRKANJA Z MOTORJI, ZASVOJENOST Z GORSKIM KOLESARSTVOM

Ana Pia Debeljak, OTC Škofljica

Prvi motor, s katerim sem vozil, je bil Moto Guzzi, sledil mu je Puch 250, nato Benelli.

Prvo vožnjo sem vozil z Mirkom Hrastom na Tržiču. Mirko s prikoličarjem, jaz z Benellijem, 500 ccm. Dal sem si duška, nabil gas, pogrnil sem jo dol po travniku in zvil balanco, zgodbe je bilo hitro konec.

Udeleževal sem se cestnih dirk: Škofja Loka, Kamnik, Nova Gorica, Murska Sobota. Veliko lepih trenutkov sem preživel tudi na gorskih dirkah na Jezerskem. Z Johanom sva se udeleževala vseh cestnih dirk za republiško prvenstvo.

Pot naju je vodila tudi v Srbijo, tekmovala sva v Novem Beogradu, Čavlovič mi je posodil Pucha, takrat sem vozil z dvema motorjema. Johan (Janez) Pintar je v svojih šestih sezonah dosegel nekaj lepih mednarodnih uspehov, nekajkrat pa je končal kot večni drugi na državnih prvenstvih bivše Jugoslavije. Tudi sam sem prejel veliko priznanj, diplom in pokalov, najljubši mi je iz Šentvida pri Stični.

Zagreb, 25. XII. 1963.

Vam in Johanu želim srečno in zadovoljno Novo leto 1964, in seveda mnogo uspehov na dirkalnih stezah v prihodnji sezoni. Oberem vaju oba skupaj prav lepo pozdravljam.

J. Pintar

VOŠČILO ZA SREČNE CESTNE DIRKE.

POKALI, PREJETI NA CESTNIH DIRKAH.

TONE HOČEVAR, ALBIN ŠTURM, FRANCI DROBNIČ

Do samih dirk smo se motoristi radi zadrževali pri šanku, jaz do zadnjega, po mikrofону je odmevalo: »Priatelj Šturm, zapustite šank, štart!« Ja, ja, to so res lepi spomini.

Na Ljubelju sem dirkal samo s Horexom 350, letnik 1951. Kupil sem ga od sinovega prijatelja, a tega nisem vedel. Obiskal je sina in se začudil: »Saj ta motor je moj! Ko boste nehali dirkati, ga bom kupil nazaj.« »Ne vem, če ga boš dobil, kandidatov zanj je precej.« Mašino sem dobil v »lambarju«, veliko je bilo

švasanja. Ker sem drejar, sem sam naredil vse šraufe, vsak je drugačen, originalni niso več pasali. Motor še sedaj gre, od začetka pa je rad »zajebaval«. Res je temeljito obnovljen. Zame je bila najtežja priprava na tekmovanje. Zamenjati je treba kolesa, centrirati zobnike, verige, dela je polno. Pri tem opraviu mi je ponavadi pomagal Johan, le kaj bi brez njega! Horex me sredi dirke ni nikoli pustil na cedilu, edino bencin je bil problem, pri sebi sem vedno imel kantino. Še vedno laufa kot urca.

Dirke na Ljubelju imajo bogato zgodovino. Cesta izvira iz rimskih časov, rekonstruirana je bila leta 1560 in 1728. Ljubeljske strmine izzivajo voznike že od samega začetka motorizacije. 23. avgusta 1931 je bila organizirana prva motociklistična dirka. Druga svetovna vojna je tekmovanje prekinila. Ljubeljske dirke so bile na stari cesti. Z Johanom Pintarjem sva jih hodila gledat, pa tudi moji sodelavci iz Avtohiše so se nama pridružili. Leta 1993, ob 100-letnici prve alpske vožnje preko Ljubelja, so očistili progo, preraslo jo je drevje, zaorali so buldožerji. Obnovila se je dirka, ki izhaja iz leta 1931. Število voznikov je omejeno, prednost imajo priznani vozniki in zgodovinsko zanimiva vozila, razvrščena po razredih od predvojnih do vključno letnika 1961. Ljubeljske gorske dirke sem se udeležil osemkrat. Leta 2010 sem bil najstarejši udeleženeec in prejemnik posebnega pokala.

S HOREXOM PO MAKADAMU, 2001.

Na Ljubelju je trinajst ovinkov, (ponavadi poznamo samo dva - levega in desnega). Strmina ima naklon 33 %, sam sebe lahko v tazadno vidiš. Proga je dolga 2.300 metrov, v najbolj strmi točki doseže višinsko razliko 312 metrov. Všeč mi je, ker je makadam, a ga s prikolicami »ferderbajo«, razrijejo, nastanejo razine. Ljubelj je pridobil status enega najtežjih gorskih tekmovanj, je edina dirka pri nas, ki poteka po makadamski cesti. Zmagovalec je vsak, ki se s svojim starodobnikom pripelje na vrh prelaza na višini 1370 metrov. Tudi meni ni bilo do tega, da bi dosegel kakšno zavidljivo mesto, bil sem vesel, da sem gor pripeljal, nisem bil med slabšimi. Ob moji zadnji udeležbi nas je bilo 80. Dirke se udeležijo Avstrijci, Nemci in Čehi, pravi veseljaki, pivo imajo vedno s seboj.

tržiški dirkač Miro Hrast – Grča, tekmovalec na pravih ljubeljskih dirkah.

Tudi zimski čas je čas srečanj ljubiteljev starodobnih vozil. Eno takšnih je Zimski rally za klasične motocikle Kras. Prva prireditev je bila organizirana januarja 1997. Posebnost rallya so skupine motociklistov. Njihov vodja določi progo, po kateri bodo vozili. Ustavljajo se na skupnih zbirnih mestih, se okrepcajo in vsaka skupina nadaljujejo pot naprej. Preko celega dne prevozijo od 70 do 100 km. Zvečer jim v toplem hotelu kri dodatno ogreje teran. (Moja duša je židane volje, kot bi pila kraški teran. - Oton Župančič). Po prejemu spominskih priznanj in pokalov se družijo pozno v noč.

KOLEGI OTC ŠKOFIJA BODRIJO BINETA, 2004.

NI GA ČEZ KRAŠKI PRŠUT.

18 članov OTC Škofljica se je podalo na Kras že na prvo prireditev, tudi vsa naslednja leta smo bili med najštevilčnejšimi in je zato klub prejel leta 1999 posebno priznanje za udeležbo. Pravih motoristov nobeno vreme ne ustavi, se pač oblečeš toplo in nepremočljivo, ampak v letu 2006 smo bili oprani do kosti“ se spominja Bine.

POLN AVTOBUS NAVIJAČEV IZ ŠKOFIJE.

Gorski preizkus starodobnikov na mejnem prelazu Ljubelj – Hrastov memorial – organizira vsako leto družina Hrast v sodelovanju z AMD Tržič. Za obnovitev dirk je bil po vojni zelo prizadeven legendarni

MRAZ, LED, BURJA...LEON LUŠIN, EMIL SLADIČ, JANEZ BENČINA, ALBIN ŠTURM (S KAPOJ), FILIP FILIPIDIS, KRAS 2010

"14. rally Kras. V Ljubljani zjutraj debela snežna odeja, vseeno smo se odpravili. Na Ravbarkomandi je še močnejše snežilo, burja je kazala vso svojo neusmiljenost, v Sežani nas je pričakalo 10 cm mokrega snega. Organizatorji so se odločili, da start odpade. Pet najbolj vztrajnih motoristov je na lastno odgovornost odpeljajo začrtano traso. Zvečer je bilo v hotelu družabno srečanje. Z Emilom Sladičem sva prejelo srebrno značko za 10 kratno udeležbo na zimskem rallyu. Naslednje leto sem prejel posebno priznanje kot najstarejšil udeleženec dirke. Vsako leto se nam je na rallyu pridružila večja skupina članov kluba in nas bodrila v neprijaznih vremenskih razmerah.

Od nekdanj sem bil nagnjen k dirkanju, ekstremno, rinil sem samo tam, kjer je bilo nevarno; pa nič oblečen. S kravato in jopičem sem treniral čez Vršič pa v Novo Gorico. Policaji so naju z Johanom večkrat lovili, za nama je bobnelo in ropotalo.

Med vzorniki mi je bil motociklist Ludvik Starič – Leteči Kranjec, eden najboljših dirkačev minulega stoletja. Ime svojega kraja je ponese v svet. V tridesetih letih je

zmagal 32 krat na številnih mednarodnih dirkah. Zmagoval je s šibkejšimi motorji, kot so jih imeli njegovi konkurenti. Leta 1963 se je v Ljubljani s častnim krogom poslovil od motorjev in dirkališč. V tujini so ga slavili, na domačih tleh je ostajal neopažen, razen v rodni Dolenjski. 19. junija 2009 so na Sukovičevi hiši v Mirni peči odkrili spominsko ploščo motoristični legendi in letalcu, Ludviku Stariču – Letečemu Kranjcu.

ČLANI OTC NA SPOMINSKI SLOVESNOSTI.

Zasvojen sem tudi z gorskim kolesarstvom. To je svoboda, vožnja izven urejenih poti, ponavadi po gozdnih poteh med kamenjen in koreninami mogočnih dreves. Za ta način vožnje je potrebna vztrajnost, katere mi ne manjka, samostojnost in tehnično obvladovanje kolesa. Imam dirkalno in ameriško gorsko kolo, znamke Veller, katerega sem kupil za osvajanje ljubeljskih klancev. Za kolo sem dokupil pomožna motorja, dongo in pegaso. Z njim sem se z užitkom podal tudi na strmine Vršiča in premagovanje njegovih 23-ih ovinkov na 13,5 km dolgi progi in višinski razliki 800 metrov.

Sodeloval sem tudi na Maratonu Franja. Leta 1995 sem zasedel 35. mesto v skupini moških na 56 let, naslednje leto sem za 100 % izboljšal svoj rezultat, moje je bilo 17. mesto.

Rad se družim, zato sem tudi član kolesarske ekipe Zurogoni. To je razvpita amaterska ekipa, ki obstaja že od leta 1978. Sloves si je pridobila po ubijalskih kombinacijah maratonskega kolesarjenja. V njeno domeno pa sodijo tudi pivski maratoni.

V OTC Škofljica sem se včlanil že v letu 1996.

BREZ USNJENEGA PLAŠČA (DRUGE KOŽE) NISI MOTORIST.

Vanj me je zvabil moj sosed, Miro Globočnik, ustanovni član kluba. S somišljeniki smo se večkrat dogovorili za motoristične vožnje »za gušt«, prijeto smo izkoristili vsak prosti čas.

»GASILSKA«: IVAN JORDAN, BINE ŠTURM, FRANC GRUDEN, JOŽE SAŠEK, FRANC FURLAN, FRANC MEDEN, DUŠAN MILER, FRANC REPAR, BRANE ŠNAJDAR, MIRO GLOBOČNIK, 1996

IZLET MOTORISTOV V VRŠAR: BINE – DRUGI Z LEVE.

Udeležujem se vseh srečanj v organizaciji domačega kluba, z več člani pa smo prisotni tudi na starodobniških prireditvah širom po Sloveniji.

Na štirinajstdnevni klubski sestanek se večkrat pripeljem s skuterjem Aprillia, letnik 1998. Res da to ni starodobnik, z njo sem prevozil že blizu 70 tisoč km, noben mlad mulc jih ni toliko, prej vse razbijejo.“

Tak je bil konec njegove pripovedi tudi po ogledu najete garaže, kjer domujejo njegova kolesa in motor, usnjene jakne ter nešteto skrbno urejenih priznanj.

SREČANJE VETERANOV AMK CLASSIC SLOVENSKA BISTRICA, ALBIN PRVI Z DESNE, ZA RUMENO ŠKOFLJIŠKO MARELO.

Albin Šturm je aktiven član kluba tudi kot stanovalec doma starejših občanov. S sinom se udeležuje srečanj, občnih zborov, z zanimanjem spremlja delo kluba, kakor tudi Zveze SVS. Največ novic o delu Zveze najde v Glasilu.

Slika 6705

Albin se nam je pridružil na jesenskem srečanju pri Jožetu Zalarju na Rašici.

Albina ne poznamo samo kot motorista, kolesarja, ljubitelja starodobnih vozil, ampak tudi kot moža, očeta, dedka, pradedka. Pravniki radi prisluhnejo Lahkonočnicam. To so pravljice sodobnih slovenskih pravljicarjev, ki jih berejo stanovalci domov starejših občanov. Med njimi je tudi Albin. Zakladnici pravljic prisluhnete na lahkonocnice.si. Najlepše pa so njegove pripovedi iz bogatega življenja.